

היא חלתה בסרטן ומצבה
הגופני הידרדר עד לקריסת
מערכות ותרדמת. הרופאים
חשבו שאלה שעותיה
האחרונות בחיים, אבל לא
ידעו שהיא הייתה מחוץ
לגופה וחווה מצב של
מודעות טהורה.

אם אין אני לי

לאחר 30 שעות של חוויה חוץ
גופית ותובנות חשובות היא
בחרה לשוב לחיים והחלימה
לחלוטין במהירות מפתיעה.
מאז היא חולקת עם העולם את
מסקנותיה. **ריאיון בלעדי עם**
אניטה מורז'אני

מאת: אורלי בר-קימה

“עמדה בפניי הבררה לשוב או לא
לשוב. בחרתי לשוב, כשהבנתי שגן
עדן הוא מצב ולא מקום”, מספרת
אניטה מורז'אני, סופרת ומרצה

בין-לאומית. מורז'אני עברה חוויית סף מוות
בשל מחלת סרטן סופנית שבה חלתה, ובעקבות
אותה חוויה החלימה לחלוטין תוך כמה ימים.
החלמתה נחשבת עד היום לנס רפואי ומאתגרת
את כל הידע הרפואי הקיים בעולם.
בריאיון מיוחד לראשונה בארץ, לרגל צאת
ספרה רב המכר “מתה להיות אני” בעברית
בהוצאת אופוס, היא מסבירה מה קרה לה
באותן 30 שעות שבהן כל מערכות גופה קרסו
לאחר ארבע שנות מאבק במחלה.

פחד ורגשות אשמה

מורז'אני מספרת בפתיחות בספרה על כל מה
שלמדה על מחלות ועל החלמה, על פחד, על
אהבה ועל היותנו נשגבים הרבה יותר ממה
שאנחנו חושבים או מאמינים. לאחר שבחרה
לחזור לגופה שינתה לגמרי את השקפתה על
החיים, בעקבות תובנות שהביאה עמה מהעולם
שמעבר. התובנה העיקרית שלה היא שהתפקיד
הכי חשוב שלנו כאן הוא “להיות עצמנו” ולהכיר
בערכנו הפנימי ובאלוהות שבנו, בלי להקטין את

"אובחן אצלי סרטן לימפומה מסוג
הודג'קין במצב שתיים, שהוא מתקדם
יחסית. באותו רגע הרגשתי כאילו מישהו
גזר עליי גזר דין מוות. במיינד שלי ידעתי
שאמות מזה, לא חשבתי על אפשרות
אחרת. תמיד הייתי יוצאת מגדרי
כדי לרצות אחרים ונתתי מעצמי עד
שהרגשתי 'סחטה' רגשית. בהתמודדות
עם הסרטן כבר לא יכולתי לתמוך, מכיוון
שפחדתי מאוד וגם הרגשתי רגשות
אשמה רבים בנוגע למחלה"

**"הרגשתי אושר טהור ועליצות, הייתי שלוזה ורגועה ולא הרגשתי שום חיבור לגוף
החפס ומלא הצינוחות ששכב במיטת בית החולים. הרגשתי שמקיף אותי משהו
טהור של אהבה ללא תנאי, חיבה מהסוג העמוק ביותר שהיא מעבר לכל צורה גשמית
של חיבה שאפשר לתאר – והיא הייתה שלי, ללא תנאי, ללא קשר למעשיי בעבר"**

עצמנו ולנסות להיות משהו אחר או משהו
אחר, שאינו מי שאנחנו באמת, כדי להשתייך
או לרצות אחרים, כפי שקרה לה.
היא גדלה בהונג קונג למשפחה הינדית
מסורתית ונחשפה להשפעות של תרבויות
ודתות מגוונות. "גדלתי בסביבה סינית
ולמדתי בבית ספר אנגלי נוצרי. פעמים רבות
כילדה חוויתי אפליה והרגשתי שאיני שייכת
מכיוון שלא הייתי סינית, לא נראיתי בריטית
ולא הייתי נוצרייה".

הוריה ציפו ממנה שתנהג לפי המסורת
ההינדית ותתחתן בשידוך בחתונה הודית
מסודרת, "אבל התמרדתי וביטלתי את
חתונה ברגע האחרון, כך שהבאתי הרבה
בושה למשפחה וזה חיזק עוד יותר את
הרגשתי האשמה וחוסר הערך שלי. בסוף
פגשתי את בעלי הנפלא, שבאופן מפתיע גם
הוא ממוצא הודי, והתחלתי לעבוד בתחום
החברות העסקיות. לכאורה הכול היה בסדר,
אבל אז קיבלתי את הסרטן. ארבע שנים
נאבקתי בו ועשיתי הכול כדי להחלים, אך

ללא הצלחה", היא מספרת.
מעט לפני שאובחנה כחולת סרטן חוותה
מורז'אני שני אובדנים של אנשים קרובים
שחלו בסרטן – גיסה וחברתה. זה רק הגביר
אצלה את הפחד מהמחלה וניהל אותה.
"חברה טובה מאוד שלי חלתה בסרטן. זה
היה שוק רציני עבורי, מכיוון שראיתי כיצד
גופה מתפורר במהירות אף שקיבלה את
הטיפול הכי טובים בעולם. היה לי קשה
מאוד לראות את הידרדרות מצבה, והפחד
שלי מהסרטן התגבר אף יותר מכיוון שראיתי
שזה יכול לקרות למישהי בגילי".

באפריל 2002 גילתה מורז'אני גוש בצוואר
שלה והלכה לבדיקה. "אובחן אצלי סרטן
לימפומה מסוג הודג'קין במצב שתיים, שהוא
מתקדם יחסית. באותו רגע הרגשתי כאילו
מישהו גזר עליי גזר דין מוות. במיינד שלי
ידעתי שאמות מזה, לא חשבתי על אפשרות
אחרת. תמיד הייתי יוצאת מגדרי כדי לרצות
אחרים, תמיד העמדתי את עצמי בסוף, לא
ידעתי לומר 'לא' ונתתי מעצמי עד שהרגשתי

'סחוטה' רגשית. בהתמודדות עם הסרטן
שהתגלה אצלי כבר לא יכולתי לתמוך, מכיוון
שפחדתי מאוד וגם הרגשתי רגשות אשמה
רבים בנוגע למחלה".

מורז'אני הקפידה לאכול בריא, ומכיוון
שלא האמינה בטיפולים הקונבנציונליים
שהוצעו לה, טיפלה בעצמה ברפואה טבעית
ובתזונה טבעונית. "הרופאים הציעו לי
כאפשרות יחידה טיפולים משולבים של
כימותרפיה והקרנות, אבל סירבתי מכיוון
שידעתי בתוכי שהם אינם עוזרים וראיתי
שמצבם של הקרובים שלי אפילו הידרדר
בשל הטיפולים האלה. החלטתי לנסוע
להודו כדי לעבור טיפולים איורוודיים וכך
גם יצאתי מסביבת חולי הסרטן. מצבי
השתפר באופן דרמטי והרגשתי טוב יותר.
ואולם, כשחזרתי להונג קונג כל התסמינים
של המחלה חזרו ואף החמירו".

מוזר, הרי כבר הרגשתי טוב יותר.

"מכיוון שאנשים אמרו לי: 'את משוגעת?
את חולה בסרטן ולא עוברת טיפולים
כימותרפיים?', והספק נכנס שוב. גדלתי
בצומת של תרבויות שונות, שלהן אמונות
שונות לגבי תזונה, מחלות וריפוי, שלעתים
סותרות זו את זו. העובדות המבלבלות האלה
עיצבו אותי וטיפחו בי את הפחדים, שבסופו
של דבר התבטאו במחלה. חוסר הביטחון
בעצמי ובגוף שלי גרם לי לפחד שוב, ומצב
הגוף שלי החל להידרדר".

בדצמבר 2005, לאחר בדיקה מקיפה, נתנו
הרופאים למורז'אני שלושה חודשים לחיות.
"בגופי נמצאו גידולים רבים בגודל של לימון
והסרטן טרף את גופי. הייתי בכיסא גלגלים,
נעזרתי בבלוני חמצן כדי לנשום והיו לי
פצעים מוגלתיים בכל הגוף ונוזלים בחזה,
כך שלא יכולתי לנשום באופן עצמאי. הייתי
חלשה לגמרי ואפילו לא יכולתי להחזיק
את הראש. הייתי תלויה לגמרי באחרים
והפסקתי לאכול. זה היה מצב קשה ולא נוח
ובשלב מסוים הפסקתי לצאת מהבית".

חוויה חוץ גופית

ב-2 בפברואר 2006, היום שבו נולדה
מחדש לדבריה, היא הגיעה לבית החולים
במצב של תרדמת וקריסת מערכות.
הרופאים הסבירו לבני משפחתה שאלה
שעותיה האחרונות בחיים, אבל הם לא
ידעו כי באותם רגעים התחילה מורז'אני

להפנים וליישם

אניטה מורז'אני נותנת
שלוש נקודות מפתח
לחיים מאושרים
ומוגשמים ללא פחד

- 1. לאהוב ולקבל את עצמנו כפי שאנחנו.** אם אינך אוהב את עצמך, אתה הופך להיות תלוי באחרים שימלאו את החלל הזה. כשאתה אוהב את עצמך, אתה מטפל בעצמך ובגופך ומרשה לעצמך להיות שמח ומוגשם. זה הדבר הכי טוב שאתה יכול לעשות לעצמך וליקום. כיצד עושים זאת?
להיות בטבע. "אני מבלה זמן רב בטבע לבד, מרגישה את הקשר ביני ליקום ואז מרגישה ראווה וחשבה".
להביט בראי. "אני מסתכלת ישירות לתוך העיניים שלי, בלי למצמץ, ואומרת לעצמי: 'אני לעולם לא אאכזב אותך, לא אעזוב אותך ולא אתן לפגוע בך'".
חיבוק עצמי. "אני מחבקת את עצמי ואומרת: 'אני באמת אוהבת אותך, את נהדרת ומיוחדת'".
לכתוב לעצמך. "אני כותבת דברים חיוביים על עצמי ביומן שלי. אפשר לעשות זאת גם עם חברים, עם בני זוג ועם משפחה ולכתוב זה לזה מילות אהבה והערכה".
להיות מישהו אחר. "אפשר להעמיד פנים שאנחנו מישהו אחר שאוהב אותנו, למשל חבר טוב. כך אפשר לחשוב אילו עצות טובות האחר היה נותן לנו, לעקוף את הנטייה 'לתת לעצמנו בראש' ולהיות רכים יותר כלפי עצמנו".
- 2. לדעת אם הבחירות שלנו נעשות מתוך פחד או מתוך אהבה ולבחור לעשות כל דבר מתוך אהבה לעצמכם, לאחרים, לחיים, לעולם.** "לפני שחליתי, למשל, נהגתי לאכול אוכל בריא צמחוני מתוך פחד לחלות ולא מתוך אהבה לעצמי. היום אני אוכלת הכול, למשל גביע גדול של גלידת שוקולד בלגי, מתוך אהבה לעצמי, וזה בריא לי. יש אנשים, למשל, שמתחננים מתוך פחד להזדקן לבד או להביא ילדים, ולא מתוך אהבה ותשוקה למי שאנחנו. האהבה שומרת עלינו ולא הפחד. זה כוח החיים".
- 3. להיות "קלים" יותר ופחות רציניים.** להכניס מעט הומור ויותר הנאה וקלילות לחיים. "החיים הם מסע ולא מטרה, וכל רגע הוא חלק במסע. מצאו את ההנאה בכל רגע, למדו לצחוק גם על עצמכם, עצרו בדרך להריח שושנה, לאכול גלידה, ליהנות מהרוח".

מסע חדש, שבו חוותה את עצמה כמודעות טהורה. היא הייתה מחוץ לגופה כשהיא מודעת, רואה וחשה כל מה שקורה מסביבה בבית החולים והרבה מעבר לכך. "הרגשתי חופשייה וקלילה מאוד. לא היה לי שום כאב פיזי והפחד נעלם לחלוטין. אף שהייתי שרויה בתרדמת, הייתי ערנית ביותר לכל המתרחש סביבי, ללחץ ולמתח של הרופאים ושל בני משפחתי. הרגשתי אושר טהור ועליצות, הייתי שלוה ורגועה ולא הרגשתי שום חיבור לגוף הרופס ומלא הצינורות ששכב במיטת בית החולים. הרגשתי התרחבות, מכיוון שבמצב הזה אין תחושה של זמן במובן שאנחנו מכירים. לאחר מכן הרגשתי שמקיף אותי משהו טהור של אהבה ללא תנאי, חיבה מהסוג העמוק ביותר שהיא מעבר לכל צורה גשמית של חיבה שאפשר לתאר - והיא הייתה שלי, ללא תנאי, ללא קשר למעשי בעבר. לא הייתי צריכה להתנהג בדרך מסוימת כדי להיות ראווה לה. הרגשתי שאני טובלת באנרגיה הזאת, שייכת. סוף־סוף, לאחר שנים של מאבק, כאב, חרדה ופחד, הגעתי הביתה", מספרת מורז'אני בהתרגשות.

היא מסבירה את עוצמת החוויה שלה במטפורות. "דמיינו לעצמכם שאתם גרים במחסן עצום וחשוך ושיש לכם רק פנס אחד בלבד שמסייע לכם לראות. מה שאתם יודעים על תכולתו של החלל העצום הזה הוא רק מה שאלומת האור הקטנה של הפנס מאפשרת לכם לראות ואתם מזהים רק את מה שאתם מכירים. אלה הם החיים הגשמיים, שבהם אנחנו מתמקדים רק במה שחושנינו מראה לנו ומבינים רק את מה שכבר מוכר לנו. "כעת דמיינו לעצמכם שיום אחד מישהו מרים את המתג, ולראשונה אתם יכולים לראות את המחסן כולו. הוא אינו דומה כלל למה שדמיינתם ואתם רואים דברים וצבעים שמעולם לא ראיתם. אינכם יכולים לראות עד קצה החלל ואתם יודעים שיש שם עוד הרבה יותר מכפי שאתם יכולים לקלוט. אתם חשים שאתם חלק ממשהו חי, אינ־סופי ומופלא. אתם יכולים לראות כיצד כל החלקים מתחברים אלה לאלה ואפילו העצמים שכבר הכרתם מקבלים לפתע הקשר חדש לחלוטין. עכשיו, אפילו כשמורידים שוב את המתג והמחסן חוזר להיות חשוך, דבר אינו יכול לבטל את הידע שלכם על כל מה שיש במחסן. גם אם אינכם רואים אותו

"הבנתי שהפחד הביא עליי את הסרטן. כל הזמן ניסיתי להיות מישהו אחר שאינו הביטוי האמיתי של המהות הייחודית שלי. תמיד הייתי נוקשה כלפי עצמי, מעולם לא אהבתי והערכתי את עצמי, מעולם לא דעתי ומעולם לא הראיתי לעולם את היופי של נשמת. חליתי מכיוון שמעולם לא הרשיתי לנשמה שלי לבטא את עצמה"

מוראז'ני מספרת שהבינה שם מהי הסיבה שחלתה בסרטן. "הבנתי שהפחד הביא עליי את הסרטן. כל הזמן ניסיתי להיות מישהו אחר שאינו הביטוי האמיתי של המהות הייחודית שלי. תמיד הייתי נוקשה כלפי עצמי, מעולם לא אהבתי והערכתי את עצמי, מעולם לא דעתי ומעולם לא הראיתי לעולם את היופי של נשמת. חליתי מכיוון שמעולם לא הרשיתי לנשמה שלי לבטא את עצמה. באופן הזה אנחנו פונים פנימה בהאשמות כלפי עצמנו והורסים לעצמנו את המערכת החיסונית. ככל שאנחנו מעריכים את עצמנו פחות, כך אנחנו מביאים על עצמנו צרות ומחלות. אחרי החוויה שעברתי אני יודעת שככל שאנחנו מאפשרים לעצמנו להיות מי שאנחנו, ילדי אלוהים הנפלאים, כך אנחנו נחמדים יותר, שמחים יותר ובריאים יותר.

"הבנתי גם שכל הבעיות בעולם שלנו נובעות מפחד. גם אצלכם בישראל, כל עוד אתם מתנהלים בפחד לא יהיה אצלכם ריפוי והאלימות תמשיך. בלי הפחד אין צורך באלימות, יש רק שלווה ואהבה. אבל במערכת הפוליטית גורמים לנו לפחד מהאחר, מלמדים אותנו שאנחנו נפרדים זה מזה, ואנחנו מאמינים לזה."

הכרה טהורה

"במצב זה של בהירות הבנתי גם שאינני מי שתמיד חשבתי שאני: הנה אני כאן ללא גופי וללא גזעי ותרבותי ודתי ואמונותי, ובכל זאת אני ממשיכה להתקיים. אם כך, מה אני? מי אני? אני בהחלט לא מרגישה פחותה או קטנה יותר באופן כלשהו. להפך, מעולם לא הייתי כה עצומה, כה רבת עוצמה, כה חובקת־כול, מעולם לא הרגשתי כך, מעולם! חשתי נצחית, כאילו תמיד הייתי קיימת, ותמיד אהיה קיימת ללא התחלה, אמצע וסוף. מילאה אותי הידיעה שאני פשוט מופלאה" (מתוך "מתה להיות אני").

"כשהייתי מחוץ לגוף שלי ראיתי את התמונה הגדולה של חיי מבחוץ", מספרת מוראז'ני. "מחוץ לגוף, כשהייתי רק מודעות טהורה,

מוראז'ני עם ווין דאיר

גישות רבות בעולם הרוח מדברות על אחדות ועל כך שכולנו מחוברים זה לזה, וזוהי תובנה נוספת שמוראז'ני הביאה איתה מהעולם שמעבר. "נעשיתי מודעת לכך שכולנו מחוברים. לא רק האנשים והיצורים החיים, אלא כל מה שנמצא בעולם - גם הצמחים, החרקים, ההרים, החפצים וכדומה. נוכחתי לדעת שהיקום כולו חי וחדור מודעות, מקיף את החיים ואת הטבע, והכול שייך לשלם האי־סופי. כולנו חלק מהאחדות הזאת, כולנו אחד, וכל אחד מאיתנו משפיע על השלם המשותף.

"ראיתי את חיי שזורים עמוק בכל מה שידעתי עד אז. הניסיון שלי היה כמו חוט יחיד השזור בתמונות צבעוניות גדולות ומורכבות של מלאכת אריגה אי־סופית. כל שאר החושים ייצגו את מערכות היחסים שלי עם כל אחד מהאנשים שהייתי אי פעם בקשר איתם. כל המפגשים נשזרו יחד לבד שהיה מעין סיכום של חיי עד לאותו הרגע. התחושה הייתה שאני חוט אחד, ועם זאת חלק בלתי נפרד מהתמונה הכוללת."

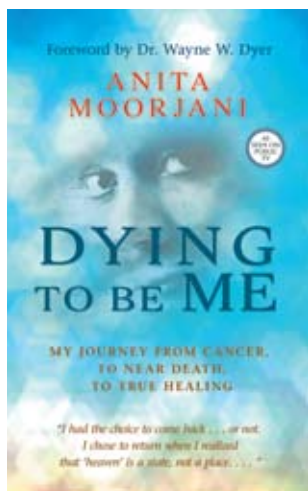
אתם יודעים שהוא שם. מרגע זה החיים לובשים משמעות שונה, והמודעות החדשה הזאת שקיבלתם היא שתיצור את החוויות החדשות שתחוו בהמשך הדרך."

מוראז'ני מסבירה מדוע חזרה לחיים אף שהיה לה טוב שם, מחוץ לגופה. "בהתחלה לא רציתי לחזור בחזרה לגוף החולה הזה. עם זאת, חשתי שהעבודה שלי כאן לא הסתיימה. פגשתי שם את אבי, שנפטר כמה שנים קודם לכן, ואת חברתי הטובה שנפטרה מסרטן, ושניהם אמרו לי שזה לא הזמן שלי, שיש לי עוד מתנות לקבל ולתת בגוף הפיזי. למדתי שם שעליי לחזור ולחיות ללא פחד, להיות מי שאני, לאהוב את עצמי כפי שאני בלי לנסות להיות מישהי אחרת. אמנם לא רציתי לחזור, אבל חזרתי ומעולם לא התחרטתי על כך. הבנתי כי גופי הוא רק השתקפות של מצבי הפנימי. אם האני הפנימי שלי יהיה מודע לגדולתו ולחיבור שיש לו עם כל החיים, ישקף זאת גופי במהרה ויחלים בזריזות. ידעתי שארפא לחלוטין, וכך באמת היה."

מוראז'ני יצאה מהתרדמת וההחלמה שלה הייתה בגדר נס. "תוך ארבעה שבועות הגידולים קטנו ב־70 אחוזים ולאחר ארבעה שבועות נוספים לא מצאו בגופי שום זכר לסרטן, ותאמיני לי שהרופאים חיפשו, צילמו ודקרו. אחרי חמישה שבועות שחררו אותי הביתה מכיוון שלא ידעו עוד מה לעשות איתי. הם היו המומים מהממצאים האלה, מכיוון שלא היה תקדים רפואי להחלמה מהירה כל כך, וודאי מהמצב הקריטי שבו היה גופי."

יצורי העולם התאחדו

"יש היגיון ביקום! הבנתי. סוף־סוף הבנתי - אני יודעת למה בדיוק אני חולה בסרטן! ...נראה שהבנתי גם מדוע הגעתי מלכתחילה לחיים האלה - ידעתי את מטרתי האמיתית. מדוע אני מבינה לפתע את כל זה? רציתי לדעת. מי נותן לי את המידע הזה? האם זהו אלוהים? בודהה? ישו? ואז הממה אותי ההכרה שאלוהים איננו ישות, אלא מצב קיומי, וכעת אני במצב הקיומי הזה!" (מתוך "מתה להיות אני").

כריכת ספרה של מור'אני

אפשר, תשוקה, לשיר, לשמוח? מה אנחנו נהנים לעשות? כשאנחנו מי שאנחנו, אנחנו אוהבים את מי שאנחנו ואת מה שאנחנו עושים. גם העבודה היא הנאה ולא טרחה. כשאנשים אינם מי שהם באמת, הם מחכים לחופש, לוקחים סמים או חיים בעתיד. אין מטרה. מה שחשוב הוא המסע, ובו אנחנו צריכים למצוא את מה שעושה לנו טוב ושמוח עכשיו. חשוב שגם הילדים ילמדו, כדי שלא יחזרו על הטעויות שלנו, המבוגרים."

יש לך מסר להעביר לקוראים?

"חשוב לי להדגיש שאיני טוענת שיש ברשותי ידע אוניברסלי או אמיתות מדעיות כלשהן, ואיני משמשת גורו רווחי לאף אחד או מקדמת מערכת אמונות כלשהי. מטרתי היחידה היא לסייע, לא לשכנע. תפקידי הוא לחלוק עם העולם את כל הגורמים הרגשיים והפסיכולוגיים שתרמו לפי תפיסתי למחלה שלי, מתוך תקווה שזיהוי הגורמים האלה יצמצם ואפילו יסלק לגמרי את הסיכויים שלכם או של יקיריכם לחלות. יש דרכי ריפוי רבות, ואיני ממליצה על דרך זו או אחרת. כל שאני מבקשת הוא להעיר את הגורו הרדום שבכם, כדי שינחה אתכם למצוא את מקומכם במרכז היקום. כולכם נפלאים הרבה יותר ממה שאתם חושבים ומאמינים. אין שום דבר שצריך לתקן, יש לכם הכול. מצאו הנאה בכל יום ויום במסע שלכם, חיו ללא פחד ותאהבו את החיים."

היא מסיימת את דבריה עם הבטחה שבאוקטובר בשנה הבאה היא תבקר בארץ במסגרת מסע רווחי לימודי עם ווין דאיי ומורים רווחיים נוספים.

שעליי לחלוק עמם, ושאני צריכה להתאמץ להשיגו - שעליי להניח לו להתגלות. בעצם היה עליי לעשות דבר אחד - להיות אני, בלי שיפוטיות, מכיוון שבבסיס שלנו אנחנו עשויים מאהבה טהורה. לפיכך, להיות אהבה ולהיות אנחנו עצמנו זה היינו הך. זו התגלית הכי גדולה שלי - שמעצם היותי אהבה, אוכל לרפא את עצמי ואת האחרים."

מור'אני אומרת כי הדבר הזה בדיוק הוא המטרה הגדולה של החיים. "להיות אנחנו עצמנו, לחיות את האמת שלנו ולהיות האהבה שאנחנו. לחיות את חיינו ללא פחד. זה מה שאני עושה לשמחתי מאז שחזרתי."

להיות מי שאנחנו

לשאלתי מדוע כל כך קשה לנו להקשיב לעצמנו ולהיות עצמנו עונה מור'אני כי אנחנו מתוכנתים מגיל צעיר לחיות מתוך פחד ולא מאהבה. "זה מה שמלמדים אותנו - ההורים, המורים, התרבות והחברה. אבל אסור לנו לתת את כוחנו לאחרים. איננו קורבנות, החיים אינם קורים לנו אלא עוברים דרכנו, והם תמיד בעדנו. הגוף הפיזי הוא כמו כלי רכב, ערוץ לבטא את עצמנו. רק כשמוותרים על הפחד וחיים מאהבה, שהיא מי שאנחנו באמת, ומקשיבים פנימה לעצמנו, רק אז אפשר לממש את עצמנו במלואנו ולחיות גן עדן עלי אדמות."

זה מקסים, אבל כיצד אפשר ללמוד להקשיב פנימה ולדעת שזאת האמת?

"כל דבר שגורם לך להרגיש טוב, שמרגש אותך, שגורם לך להרגיש שהכול אפשרי - הוא היקום או אלוהים שמדבר אליך. כל דבר שמוריד אותך, שגורם לך להרגיש ספקות, שמקטין אותך - זה הראש. היקום לעולם לא יוריד אותך, הוא תמיד לטובתך ותמיד יבנה אותך וידריך אותך לכיוון האור - כמו שהפרחים צומחים תמיד לכיוון אור השמש. "עלינו לחשוב מה גורם לנו שמחה. אם לא היינו צריכים לדאוג לכסף, מה היה גורם לנו

יכולתי לראות את כל החיים, קדימה ואחורה, אפילו גלגולים קודמים. כשאין גוף פיזי, במצב של מוות - אין גוף, אין תרבות ואין מין או דת. חוויתי התרחבות גדולה, כאילו אני נמצאת בכל מקום וקיימת רק הכרה טהורה. במצב הזה הזמן פועל אחרת - הוא אינו ליניארי, אלא הכול קורה בו בזמן. הרגשתי שהיכן שאני שמה את המודעות שלי, בעבר או בעתיד, בבית החולים או בקצה אחר של העולם - שם אני נמצאת. הרגשתי מה בעלי מרגיש, מה אימא שלי חשה, בדיוק כמו שחוויתי את הנוכחות של אבי ושל חברתי שכבר לא היו בגופם. הייתי גם עם אחי האהוב אנופ, שהרגיש שאני גוססת ועלה על טיסה מהודו להונג קונג כדי להספיק להיפרד ממני. הרגשתי אותו ואת העצב והדאגה שלו. הבנתי שההכרה של כולנו מחוברת, ולכן אני יכולה לדעת מה אחרים חושבים ומרגישים גם בלי לדבר."

מדוע איננו רק רוח ואנרגיה טהורה ונצחית?

מדוע אנחנו צריכים לחוות סבל?

"שאלה טובה. אנחנו בוחרים לבוא לכאן, לחיות בגוף הפיזי ולחוות את הסבל, מכיוון שבלי הגוף אי אפשר לחוות אהבה רומנטית ואי אפשר לטעום טעמו של שוקולד. אנחנו מגיעים לכאן כדי ללמוד מי אנחנו באמת, ושאנחנו באמת הגוף הפיזי שלנו או המחשבות שלנו. ואולם, הבעיה היא שאנחנו בעולם שכולו פחד פתולוגי, ולכן הפכנו לגזע של פחדנים. המסר שלי לכולם הוא שהפחד אינו עובד. אי אפשר להילחם במלחמה בעוד מלחמה ובעוד פחד. כדי לעשות זאת, צריך להפסיק להילחם ולקדם אהבה, שלום ואחדות. להראות לאנשים דרך טובה יותר." מור'אני ידעה כבר שם שאם תבחר לחזור לגופה ולהמשיך בחייה הגשמיים היא תמלא את התפקיד שנועדה למלא. "הבנתי שאני צריכה לצאת החוצה ולחפש את הדבר שאני אמורה לעשות, מכיוון שהוא יתגלה לעיניי. ידעתי שזה כרוך בעזרה לאנשים רבים, במסר

"איננו קורבנות, החיים אינם קורים לנו אלא עוברים דרכנו, והם תמיד בעדנו.

הגוף הפיזי הוא כמו כלי רכב, ערוץ לבטא את עצמנו. רק כשמוותרים על

הפחד וחיים מאהבה, שהיא מי שאנחנו באמת, ומקשיבים פנימה לעצמנו, רק

אז אפשר לממש את עצמנו במלואנו ולחיות גן עדן עלי אדמות"